

Sygn. akt X C 3116/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Maria Żuchowska

Protokolant st. sekr. sąd. Elżbieta Jakubowska

Po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2016 r. w Toruniu.

sprawy z powództwa P. (...) we W.

przeciwko S. K.

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego S. K. na rzecz powoda P. (...) we W. kwotę 955,19 zł (dziewięćset pięćdziesiąt pięć złotych dziewiętnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 listopada 2015r., z uwzględnieniem zmian procentowych odsetek ustawowych, do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30.11.2015 r. powodowy P. (...) w W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej S. K. kwoty 955,19 zł z ustawowymi odsetkami w od dnia 30.11.2015 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. Uzasadniając żądanie, powołał się na nabycie od (...) sp. z o.o. wierzytelności przeciwko pozwanej z tytułu umowy pożyczki z dnia 24.04.2012r., na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 19.03.2015r.

Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Toruniu.

Po przekazaniu sprawy do tutejszego Sądu powód podtrzymał żądanie pozwu i przedłożył dokumenty na poparcie twierdzeń pozwu.

W odpowiedzi na pozew złożonej jeden dzień przed terminem rozprawy, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniesiono zarzut braku dowodów na istnienie zobowiązania i ewentualnie w jakiej wysokości oraz braku możliwości zweryfikowania dochodzonego roszczenia, z uwagi na brak dowodów.

W odpowiedzi na powyższe pismo strona powodowa podtrzymała żądanie oraz przedłożyła dokumenty na odparcie zarzutów strony pozwanej. Strona pozwana po zapoznaniu się z dokumentacją podtrzymała swoje stanowisko.

Na rozprawie w dniu 16.11.2016r. stawiała się pełnomocnik pozwanej, która podtrzymała swoje stanowisko.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 kwietnia 2012r. pozwana S. K. zawarła z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki. W celu weryfikacji swoich danych przesłała na konto spółki kwotę 0,01 zł. Na mocy umowy, pozwana otrzymała kwotę 600 zł, którą miała wraz z dodatkowymi opłatami spłacić do dnia 02.05.2013r.

Dowód: umowa ramowa pożyczki – k.52-56

- harmonogram spłaty – k. 57,
- przelew kwoty celem potwierdzenia danych – k. 58,
- przelew kwoty 600 zł na konto pozwanej – k. 59,

P. (...)

w W. na podstawie umowy z dnia 19 marca 2015 r. nabył wierzytelności od (...) sp. z o. o. w tym wierzytelność wobec pozwanej S. K. z tytułu umowy z dnia 24.04.2012r.

Dowód : Umowa przelewu wierzytelności – k. 27-30,

-załącznik do umowy cesji - k. 31,

W dniu 30.11.2015r. P. (...) (...) wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych, z którego wynikało, iż zadłużenie pozwanej to kwota 955,19 zł, w tym należność główna w kwocie 600 zł oraz odsetki w kwocie 355,19 zł,

Dowód: wyciąg ksiąg rachunkowych funduszu – k. 26,

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowód z dokumentów załączonych do akt sprawy. Dokumentom tym Sąd nadał przymiot wiarygodności. Wprawdzie strona pozwana kwestionowała fakt, iż przedłożone dokumenty potwierdzały wysokość i zasadność roszczenia, ale wiarygodności dokumentów nie kwestionowano. Dodatkowo, Sąd nie uznał dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, nie w pozwie tylko później, jako spóźnionych, bowiem powód przedłożył dokumenty w odpowiedzi na podniesione przez pozwaną zarzuty i przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów nie przedłużyło postępowania.

W przedmiotowej sprawie bezsporny był jedynie fakt nabycia wierzytelności przez powoda od (...) sp. z o.o., gdyż tego faktu strona pozwana nie kwestionowała na żadnym etapie postępowania. Sporny natomiast był zarówno fakt istnienia roszczenia co do zasady jak i wysokość roszczenia, wobec podniesienia zarzutu nieudowodnienia roszczenia w całości.

Zgodnie z art. 6 k.c., istnienie sporu między stronami, co do zasady, obliuguje jedną z nich do udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Na podstawie art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., ciężar dowodu spoczywa na stronie, która z określonych faktów wywodzi skutki prawne. Jeśli zatem powód powoływał się na zaistnienie oznaczonych faktów, w tym na fakt zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, zobowiązany był wskazać okoliczności, które uzasadniały żądanie zgłoszone w pozwie. Na stronie pozwanej spoczywał z kolei obowiązek wykazania, że roszczenie jest nienależne, bądź jest należne w innej wysokości.

Na mocy art. 233§1 k.p.c. Sąd dokonuje oceny wiarygodności dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Przez moc dowodową rozumie się siłę przekonania, jaką uzyskał Sąd wskutek przeprowadzenia określonych dowodów o istnieniu lub nie istnieniu faktu, którego on dotyczy.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy należy uznać twierdzenia powoda za zasadne.

Przede wszystkim, odnosząc się do zarzutów podniesionych przez pozwaną, wskazać należy, że powód przedłożył wszelkie niezbędne dokumenty potwierdzające zawarcie umowy z pierwotnym wierzycielem i przelew kwoty pożyczki

na konto bankowe pozwanej. Dowodem przelewu jest potwierdzenie jego dokonania przez powoda w dniu 24 kwietnia 2012 r. na konto bankowe pozwanej S. K..

Sąd nie miał więc wątpliwości, że wierzyciel pierwotny jako pożyczkodawca zrealizował swoje zobowiązanie wynikające z umowy i udostępnił pozwanej zaciągniętą przez nią kwotę pożyczki, na którą składała się kwota 600 zł.

Odpierając zarzut pozwanej dotyczący braku wykazania wysokości roszczenia na dzień wniesienia pozwu to, w ocenie Sądu, ciężar dowodu, że wysokość należności powinna być inna, spoczywał na pozwanej. Powód bowiem przedłożył dokumenty wskazujące, że pozwana otrzymała kwotę 600 zł od pierwotnego wierzyciela, a z załącznika do umowy cesji, który stanowił podstawę wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu wynikało, iż kwota należności głównej również wynosiła 600 zł, a dodatkowa kwota 355,19 zł stanowiła odsetki, a zatem to na stronie pozwanej ciążył obowiązek udowodnienia, że pożyczka została spłacona chociaż w części lub, że to nie pozwana zaciągnęła pożyczkę. Strona pozwana nie sprostowała temu obowiązkowi, nie przedkładając żadnych dowodów na odparcie twierdzeń pozwu, tj. przykładowo wskazujących, że należność została spłacona. Strona pozwana ograniczyła zarzuty do ogólnego zakwestionowania roszczenia co do zasady i co do wysokości.

Mając na względzie powyższe Sąd w punkcie I wyroku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu zgodnie z art. 720 §1 k.c. O odsetkach za opóźnienie orzeczono po myśli art. 481kc.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty procesu składały się: 180 zł tytułem zastępstwa procesowego oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, a także opłata sądowa – 30 zł.